

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 92.924 van 1 februari 2001
in de zaak A. 75.920/XIV-417.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat J. OOSTERBOSCH,
kantoor houdende te 4020 LUIK,
Boulevard Emile de Laveleye 14

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX van
Afghaanse nationaliteit, op 2 oktober 1997 heeft
ingediend om de vernietiging te vorderen van :

1. de beslissing van 7 februari 1997 van de eerste
voorzitters van de Vaste Beroepscommissie voor
vluchtelingen tot aanwijzing van het Nederlands als
rechtsplegingstaal,
2. de beschikking van 28 maart 1997, waarbij de
gemachtigde bijzitter beslist zijn beroep als
alleenrechtsprekend lid te behandelen,
3. de beslissing van 5 augustus 1997 van de Vaste
Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste
Nederlandse Kamer, waarbij de intrekking van de
hoedanigheid van vluchteling van KHAN Shaheen wordt
bevestigd;

Gezien de regelmatig gewisselde memories
van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste
Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 14 juli 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 28 november 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 december 2000;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat R. LAMRABET die, loco Advocaat J. OOSTERBOSCH verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over het gebruik van de talen voor de Raad van State.

1.1. Overwegende dat artikel 53 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State luidt als volgt :

"De verzoeken om advies, de verzoeken om schadevergoeding en de beroepen tot nietigverklaring, gegrond op de artikelen 10, 11 en 14 worden behandeld in de taal die de diensten

waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt, krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad van State werd ingediend";

1.2. Overwegende dat de verwijzing in het eerste lid naar de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken niet enkel slaat op de gecoördineerde wetten op het gebruik der talen in bestuurszaken, maar ook op alle bijzondere wetsbepalingen die het taalgebruik regelen, zoals artikel 8 van de wet van 10 juli 1996; dat verzoeker in het eerste middel aanvoert dat de eerste voorzitters van de Vaste Beroepscommissie ten onrechte het Nederlands als taal van de rechtspleging hebben aangewezen; dat uit de verwerping van dit middel (zie infra) bij weeromstuit volgt dat het voorliggende beroep in het Nederlands door de Raad van State moet worden behandeld;

2. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. De Tweede Franse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen erkent op 12 april 1995 de hoedanigheid van vluchteling van de genaamde XXX, van Afghaanse nationaliteit, geboren op 1 februari 1958.

2.2. Met een brief van 3 oktober 1996 vraagt de verwerende partij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de toestand van betrokkene te herzien. Uit inlichtingen van de Gerechtelijke Identificatie Dienst was immers gebleken

dat de genaamde K.S. zich identificeert met K.A. (I 4/12/55), van Pakistaanse nationaliteit, die op 15 mei 1984 tevergeefs een verzoek om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling had ingediend.

2.3. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslist op 22 januari 1997 de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling van XXX in te trekken. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd :

"(...)

L'intéressé, sous le nom de XXX, né le 1er février 1958, et sous la nationalité afghane, a demandé le statut de réfugié en Belgique le 13 avril 1993.

Le 27 mai 1994, le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides a décidé de ne pas lui reconnaître le statut de réfugié.

Appelée à statuer sur le recours introduit par l'intéressé contre cette décision, la Commission permanente de recours des réfugiés a, par décision du 12 avril 1995, reconnu le statut de réfugié à Monsieur XXX, de nationalité afghane.

Le 3 octobre 1996, l'Office des étrangers a informé le Commissaire général, que le dénommé XXX s'identifie avec XXX, né le 4 décembre 1955 et de nationalité pakistanaise.

Le dénommé XXX était arrivé en Belgique le 15 avril 1984, titulaire d'un passeport pakistanais délivré le 30 novembre 1977 à Rawalpindi et dont la validité avait été prolongée le 17 décembre 1982 par l'Ambassade du Pakistan à Bonn.

Sous le nom de XXX, l'intéressé avait demandé l'asile le 15 mai 1984. Il ressort du dossier n/C/94630 ouvert à l'époque à la Délégation pour la Belgique du Haut Commissariat des Nations Unies pour les Réfugiés, que l'intéressé avait demandé précédemment l'asile en Allemagne. La demande d'asile introduite en Belgique en 1984 a été définitivement déclarée irrecevable le 30 juillet 1987.

Invité à faire des observations sur cette double identité le 17 janvier 1997, l'intéressé, accompagné de son conseil, Monsieur RONGE, a nié s'identifier avec Monsieur XXX. Il a déclaré, lors de cette audition, avoir détruit les documents présentés à l'appui de sa demande de reconnaissance du statut de réfugié de 1993.

Il ressort du document du service général d'appui policier, communiqué par l'Office des étrangers le 21 janvier 1997, que "les empreintes digitales du soi-disant XXX, né le 1er février 1958 à Lalpura dactyloscopiées le 22 septembre 1995 par la police de Liège sont identiques avec celles de XXX, né le 4 décembre 1955 à Swat dactyloscopiées par l'Office des étrangers le 20 mai 1984.

Dans ces conditions, malgré les dénégations de l'intéressé, il s'impose de considérer que l'intéressé s'est fait reconnaître le statut de réfugié sous une identité et une nationalité qu'il ne possède pas et qu'il a trompé les autorités belges.

Par conséquence, la décision du 12 avril 1995 par laquelle la Commission permanente de recours des réfugiés reconnaissait le statut de réfugié à l'intéressé, est retirée. L'intéressé n'a jamais été réfugié au sens de la Convention de Genève du 28 juillet 1951 et ne peut se prévaloir du statut prévu dans cette Convention.

(...).".

2.4. Verzoeker tekent tegen deze beslissing op 5 februari 1997 in het Frans hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

2.5. Bij gezamenlijke beslissing van 7 februari 1997 van de eerste voorzitters van de Vaste Beroepscommissie wordt het Nederlands als taal van de rechtspleging aangewezen (eerste bestreden beslissing).

2.6. Op 28 maart 1997 beslist de gemachtigde bijzitter van de Eerste Nederlandse kamer het beroep van verzoeker "dat kennelijk ongegrond voorkomt" zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen (tweede bestreden beslissing).

2.7. Op 5 augustus 1997 verklaart de gemachtigde bijzitter van de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen het beroep ontvankelijk maar ongegrond en bevestigt dienvolgens de intrekking van de hoedanigheid van

vluchteling van XXX (derde bestreden beslissing). Deze beslissing rust op volgende redengeving :

"1. Over de taal van de rechtspleging.

1.1. Appellant verzoekt ter zitting de behandeling van het beroep te verwijzen naar een Franse kamer.

Hij beroep zich op :

- de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken;
- het niet van toepassing zijn van artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van artikel 8 van de wet van 10 juli 1996 tot wijziging van voormelde wet van 15 december 1980, in het geval van een procedure van intrekking van de hoedanigheid van vluchteling;
- "de rechten van verdediging en van niet-discriminatie en de internationale verdragen die ze waarborgen";
- een bevelschrift van de rechter in kort geding van Brussel van 2 mei 1997, waarbij de Belgische Staat en de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen wordt verboden het beroep verder te behandelen in het Nederlands.

1.2. De Commissie stelt vast dat :

- de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken niet van toepassing zijn op de jurisdictionele beslissingen van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, die een administratief rechtscollege is;
- appellant niet expliciteert hoe "de rechten van verdediging en van niet-discriminatie en de internationale verdragen die ze waarborgen" te dezen worden miskend;
- in onderhavig beroep de eerste voorzitters bij beslissing van 7 februari 1997 gezamenlijk het Nederlands als taal van de rechtspleging hebben bepaald;
- de beslissing van de eerste voorzitters gesteund is op artikel 8 van de wet van 10 juli 1996 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en als volgt is gemotiveerd :

"Overwegende dat de vreemdeling in zijn beroepsverzoekschrift heeft verklaard de hulp van een tolk nodig te hebben;

Overwegende dat de goede werking van de dienst, rekening houdend met het aantal te behandelen zaken, vereist het Nederlands als taal van de rechtspleging te bepalen;

- de vordering tot schorsing van voormeld artikel 8 door het Arbitragehof werd verworpen (Arbitragehof, nr. 5/97, 19 februari 1997, B.S., 19 maart 1997);
 - geen wettelijke bepaling de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de bevoegdheid verleent de beslissing van de eerste voorzitterste wijzigen (vgl. Arbitragehof, nr. 5/94, 20 januari 1994, B.S., 10 februari 1994, B.8, derde alinea);
 - het voorgehouden bevelschrift niet in de taal van de rechtspleging is gesteld en dienvolgens hetzij als akte van rechtspleging, uitgelokt nadat appellant bij oproeping van 3 april 1997 kennis was gegeven van de beslissing van de eerste voorzitters omtrent de taal van de rechtspleging, hetzij als document, bedoeld in artikel 13 van het koninklijk besluit van 19 mei 1993 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, niet kan respectievelijk niet moet in overweging worden genomen;
 - luidens de rechtspraak van het Arbitragehof (Arbitragehof, nr. 14/97, 18 maart 1997, R.W., 1996-1997, 1423-1424, met noot A. Alen) het "contentieux" omtrent de hoedanigheid van vluchteling kan worden toevertrouwd aan een met toepassing van artikel 146 van de Grondwet opgericht administratief rechtscollege, te dezen de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, dat terzake over een "volle rechtsmacht" beschikt;
 - waar de mogelijkheid voor de gewone rechter bestaat om aan de administratieve overheid een bevel te geven, een injunctie van een justitiële rechter aan een administratieve rechter het fundamenteel beginsel van de onafhankelijkheid van een jurisdictioneel orgaan miskent en in strijd is met artikel 145 van de Grondwet, dat het bestaan van de administratieve rechtspraak erkent.
- 1.3. In acht genomen wat vooraf gaat, moet het verzoek van appellant worden afgewezen.
2. Over de omstandigheden van de zaak.
- Appellant, die voorhoudt Shaheen Khan te heten, geboren op 1 februari 1958, en van Afghaanse nationaliteit te zijn, vroeg onder die identiteit op 13 april 1993 asiel in België.
- Zijn hoedanigheid als vluchteling werd door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen erkend bij beslissing van 12 april 1995. Bij brief van 3 oktober 1996 meldt de Dienst Vreemdelingenzaken aan de

Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat "de zich noemende XXX, geboren op 01.02.1958 zich identificeert met de zich noemende XXX, op 04.12.1955".

Laatstgenoemde had op 15 april 1984 een asielaanvraag ingediend, maar de hoedanigheid van vluchteling werd hem geweigerd.

Verzocht wordt "de toestand van betrokkene te herzien".

Na een verhoor op 17 januari 1997, waarop appellant voormelde identificatie ontkent, trekt de Commissaris-generaal appellants hoedanigheid van vluchteling in bij beslissing van 22 januari 1997.

3. Over de gegrondheid.

3.1. Het dossier bevat een nota van de dienst Printrak van de Dienst Vreemdelingenzaken van 25 maart 1997, waarvan appellant inzage kon krijgen.

In deze nota wordt gesteld :

"De vingerafdrukken van de genaamde :

XXX

geboren te Swat op 04.12.1955

nationaliteit : PAKISTAN

OV : 3.804.994

(vingerafdrukken genomen door Dienst Vreemdelingenzaken op 20. 05. 84)

stemmen overeen met de vingerafdrukken van : XXX

geboren te Jalalabad op 01.02.58

nationaliteit : AFGHANISTAN

(vingerafdrukken genomen door DVZ op 13.04.93)".

3.2. Appellant volhardt in zijn ontkenning XXX te zijn.

De Commissie stelt vast dat de twee belangrijkste grondslagen van de dactyloscopie (HOLTSLAG, H., Sporen onderzocht, Handboek 1 Recherchetechniek, Koninklijke Vermande B.V, Lelystad, 1989, 40-42) als volgt luiden :

- het papillairlijnenbeeld blijft gedurende het leven en tot ver na de dood onveranderlijk;
- er bestaan geen twee vingerafdrukken, handpalmen of voet zolen dan wel overeenkomstige delen daarvan die volkomen identiek zijn.

Dienvolgens moet worden besloten dat appellant en XXX één en dezelfde persoon zijn.

3.3. Appellant heeft valse verklaringen afgelegd.

Tijdens zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op 9 juni 1993 (zie het door appellant ondertekende verhoorverslag van 9 juni 1993, blz. 4) stelde hij voor de eerste

maal in België te zijn aangekomen en er voor de eerste maal asiel te hebben gevraagd.

Ook in de door hem ingevulde en ondertekende vragenlijst van 28 juni 1993 (rubriek 28) heeft hij uitdrukkelijk verklaard de hoedanigheid van vluchteling niet voordien te hebben aangevraagd.

Artikel 57/6, eerste lid, 20 bis, van de wet van 15 december 1980, zoals ingevoegd door artikel 40 van de wet van 15 juli 1996, verleent de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid de hoedanigheid van vluchteling in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die als vluchteling werd erkend op grond van valse verklaringen.

Te dezen wordt met recht voormelde wetsbepaling toegepast.";

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel laat gelden dat de bestreden beslissingen genomen zijn met schending van de artikelen 41, 42 en 58 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, van artikel 57/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 2 van het koninklijk besluit van 19 mei 1993 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, doordat werd geoordeeld dat de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken niet van toepassing zijn op de jurisdictionele beslissingen van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, een administratief rechtscollege, terwijl administratieve rechtscolleges inzake taalgebruik aan dezelfde regels als het centraal bestuur zijn onderworpen en de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik der talen in bestuurszaken in asielaangelegenheden van toepassing zijn in de mate waarin het taalgebruik niet door een andere wet is geregeld, en doordat de eerste voorzitters toepassing

hebben gemaakt van artikel 8, par. 2, vierde lid, van de wet van 10 juli 1996, terwijl hij sinds 12 april 1995 als vluchteling was erkend en hij op het ogenblik van de intrekking van deze erkenning niet kon worden beschouwd als een vreemdeling die in het Rijk verbleef in de voorwaarden, voorzien in de artikelen 50 of 51 van de wet van 15 december 1980;

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het enkele feit een tolk te kiezen tot gevolg heeft dat de eerste voorzitters de taal van de procedure bepalen, dat de behandeling in het Nederlands bijgevolg wettelijk verantwoord was, dat de erkenning van verzoeker niet wegneemt dat hij wel degelijk een aanvraag of verklaring heeft afgelegd als bedoeld in de artikelen 50 en 51 van de wet van 15 december 1980;

3.1.3. Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie volkomen terecht heeft gesteld dat de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken niet van toepassing zijn; dat een bijzondere wetsbepaling immers het gebruik der talen door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen regelt, in casu artikel 8, § 2, vierde lid van de wet van 10 juli 1996, welke bepaling als volgt luidt :

"De vreemdeling die de verklaring of de aanvraag bedoeld in de artikelen 50 en 51 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft afgelegd vóór de inwerkingtreding van deze wet, geeft in zijn verzoekschrift waarbij het beroep wordt ingesteld bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, onherroepelijk aan of hij de hulp van een tolk nodig heeft. Indien de vreemdeling verklaart geen hulp van een tolk nodig te hebben, kan hij het Nederlands of het Frans als taal van de rechtspleging kiezen. Kiest hij niet voor een van deze talen of verklaart hij de hulp van een tolk nodig te hebben, dan bepalen de eerste voorzitters gezamenlijk de taal van de rechtspleging. Deze beslissing is niet vatbaar voor enig afzonderlijk beroep.";

dat verzoeker tevergeefs de toepassing van deze wetsbepaling in zijn geval betwist; dat de eventuele toepassing van deze tekst immers niet afhangt van de precieze rechtstoestand van de vreemdeling op het ogenblik van de indiening van het beroep, doch wel van de datum van zijn aanvraag tot erkenning van de status van vluchteling; dat vermits verzoeker op 13 april 1993 -met andere woorden vóór de inwerkingtreding van de wet van 10 juli 1996- om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling had verzocht, het taalgebruik voor de Vaste Beroepscommissie in zijn geval door deze overgangsbepaling werd geregeld; dat zo verzoeker in de beroepsakte van 5 februari 1997 uitdrukkelijk voor een rechtspleging in de Franse taal koos, hij anderzijds ondubbelzinnig te kennen gaf de hulp van een tolk Pasthou nodig te hebben; dat, overeenkomstig het bepaalde in artikel 8, § 2, vierde lid van de wet van 10 juli 1996 het dienvolgens aan de eerste voorzitters van de Vaste Beroepscommissie toekwam de taal van de rechtspleging in functie van de goede werking van de dienst te bepalen; dat artikel 57/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, evenmin als artikel 2 van het koninklijk besluit van 19 mei 1993 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de bepaling betreft van de rechtsplegingstaal voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat in het tweede middel verzoeker de schending aanvoert van de regels in verband met het gezag van gewijsde en van artikel 23 en volgende en 1039 van het Gerechtelijk Wetboek, doordat de Vaste Beroepscommissie het door de voorzitter van de rechtbank

van BRUSSEL op 2 mei 1997 opgelegd verbod naast zich neerlegt, terwijl deze beschikking met het gezag van gewijsde is bekleed en, gezien de betekening ervan op 21 mei 1997, uitvoerbare kracht heeft bekomen;

3.2.2. Overwegende dat met een bevelschrift van 2 mei 1997 van de rechtbank van eerste aanleg van BRUSSEL aan de Belgische Staat en de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen het verbod werd opgelegd "d'instruire plus en avant et de juger le recours introduit le 5 februari 1997, formé de monsieur XXX contre la décision du Commissaire General aux Réfugiés et aux Apatrides de ne pas lui reconnaître la qualité de réfugié aussi longtemps que cette affaire sera fixée devant la chambre du rôle néerlandais"; dat de verzoekende partij dit bevelschrift op 21 mei 1997 aan de verwerende partij heeft laten betekenen; dat op verzoek van de verwerende partij het Hof van Beroep van BRUSSEL op 1 oktober 1998 het bevelschrift van 2 mei 1997 heeft vernietigd; dat deze vernietiging dit bevelschrift met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer doet verdwijnen; dat het op het bevelschrift van 2 mei 1997 steunend middel dienvolgens niet meer de vernietiging van de aangevochten beslissingen kan wettigen; dat dit middel niet langer relevant is; dat het tweede middel niet ontvankelijk is;

3.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het derde middel de schending aanvoert van de rechten van de verdediging en van het beginsel van non-discriminatie, vervat in artikel 16 van de Conventie van GENEVE van 28 juli 1951, de artikelen 6.1 en 14 EVRM, de artikelen 2.1 en 3, 14, 26 en 27 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te NEW YORK Op 19 december 1966, en artikel 5 van het Internationaal Verdrag inzake de uitbanning van alle vormen van rassendiscriminatie, opgemaakt te NEW YORK op

7 maart 1966, doordat de beslissing van 5 augustus 1997 overweegt dat "appellant niet expliciteert hoe de rechten van de verdediging en van niet-discriminatie en de internationale verdragen die ze waarborgen ten dezen worden miskend", terwijl in de beschikking van 2 mei 1997 van de Voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg van BRUSSEL, waarnaar in de ter zitting neergelegde conclusies werd verwezen, gewag werd gemaakt van een schending van de artikelen 6 en 13 EVRM, terwijl er een niet-gerechtvaardigd onderscheid wordt gemaakt tussen de vreemdelingen die een beroep bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen indienen en de andere ingezetenen vermits deze laatste wel de mogelijkheid hebben om de taal van het administratief rechtscollege, waartoe ze zich wenden, te kiezen, doordat de Vaste Beroepscommissie steunt op een nota van 25 maart 1997 van de Dienst Printrak van de Dienst Vreemdelingenzaken, terwijl bij inzage van het dossier enkel de nota van 21 januari 1997 van de Service Général d'Appui Policier kon worden onderzocht, en doordat de beslissing van 5 augustus 1997 geen melding maakt van de aanwezigheid van een tolk op de zitting van 13 mei 1997;

3.3.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat uit niets blijkt dat de raadsman van verzoeker geen kennis kon nemen van de nota van 25 maart 1997, dat de aangevochten beslissing uitdrukkelijk het tegendeel vaststelt;

3.3.3.1. Overwegende dat in zijn besluiten van 13 mei 1997 verzoeker zich ertoe beperkte aan te voeren "dat de beslissing van 28 maart 1997 gewezen door de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen (...) alsmede de algemene rechten van verdediging en van niet-discriminatie en de internationale verdragen die ze waarborgen schendt", waarna de miskend geachte verdragsbepalingen werden

opgesomd; dat deze grief voor het overige door hem niet nader werd toegelicht of verduidelijkt; dat er zelfs niet werd verwezen naar het dienaangaande in de beschikking van 2 mei 1997 door de rechtbank van eerste aanleg ingenomen standpunt, laat staan dat hierbij werd aangesloten; dat de Vaste Beroepscommissie dan ook terecht heeft overwogen dat "betrokkene niet expliciteert hoe de rechten van verdediging en van niet-discriminatie en de internationale verdragen die ze waarborgen ten dezen worden miskend";

3.3.3.2. Overwegende dat artikel 8, § 2 van de wet van 10 juli 1996 het recht van de vreemdeling om uitdrukkelijk het Nederlands of het Frans als proceduretaal te kiezen niet aantast; dat in zoverre de vreemdelingen aldus de taal kunnen bepalen waarin hun beroep zal worden onderzocht zij niet anders worden behandeld dan de andere personen die een administratief rechtscollege adiëren; dat het slechts is wanneer men de bijstand van een tolk voor een Vaste Beroepscommissie vraagt dat men de mogelijkheid om zelf de proceduretaal te kiezen verliest; dat die maatregel redelijkerwijze verantwoord is ten aanzien van de door de wetgever nagestreefde doelstellingen; dat op grond van het feit dat de vreemdeling voor de Vaste Beroepscommissie om bijstand van een tolk verzoekt, immers kan worden vermoed dat hij van het Nederlands, net zoals van het Frans, geen of slechts een onvolmaakte en in ieder geval onvoldoende kennis heeft om, zelfstandig in één van die talen zijn beroep te volgen en te verdedigen; dat aangezien de vrije keuze van de proceduretaal niet ertoe leidt dat de vreemdeling daadwerkelijk en zelfstandig de aldus gekozen taal gebruikt, de wetgever heeft kunnen oordelen dat het in dat geval gepast was aan het rechtscollege de zorg over te laten zelf de taal voor de behandeling van het beroep vast te stellen; dat die maatregel relevant blijkt te zijn, zowel ten aanzien van

de zorg om te vermijden dat een proceduretaal eventueel wordt bevoordeeld wegens andere motieven dan de kennis van de genoemde taal, als ten aanzien van de zorg een zekere soepelheid te garanderen bij de verdeling van de aanvragen onder de kamers van de Vaste Beroepscommissie; dat hij bovendien niet onevenredig blijkt te zijn, vermits het optreden van een tolk het de vreemdeling in ieder geval mogelijk maakt, onafhankelijk van de in aanmerking genomen proceduretaal gebruik te maken van de door hem gekozen taal; dat het uitdrukkelijk verzoek van betrokkene om voor de Vaste Beroepscommissie door een tolk Frans/Pasthou te worden bijgestaan, deed blijken dat hij, ondanks zijn jarenlang verblijf in het Franstalig landsgedeelte, deze taal nog onvoldoende machtig was om zich daadwerkelijk en zelfstandig in die taal te verdedigen; dat van een ongeoorloofde, door de ingeroepen verdragbepalingen verboden, discriminatie dan ook geen sprake is;

3.3.3.3. Overwegende dat de nota van 25 maart 1997 van Printrak, in tegenstelling tot wat wordt beweerd, deel uitmaakte van het bundel, dat verzoeker ter gelegener tijd heeft kunnen inkijken; dat hij van dit stuk vóór de terechtzitting van 13 mei 1997 heeft kunnen kennis nemen;

3.3.3.4. Overwegende dat geen enkele bepaling voorschrijft dat van het optreden van een tolk melding moet worden gemaakt in de beslissing van de Vaste Beroepscommissie; dat het verslag van de zitting overigens de bijstand van een tolk Pasthou/Frans en van een tolk Frans/Nederlands ter terechtzitting vermeldt; dat het derde middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op een februari tweeduizendeen, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.